

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/5/2019
Identifikačné číslo spisu: 6818010040
Dátum vydania rozhodnutia: 13.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6818010040.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Aleny Šiškovéj v trestnej veci obvineného K. Z., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 13. februára 2019 v Bratislave, o dovolaní obvineného K. Z. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3To/105/2018, z 26. septembra 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku, dovolanie obvineného K. Z.
o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Revúca, sp. zn. 2T/15/2018, zo 4. júna 2018, bol obvinený K. Z. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona pre skutok, že

- dňa 02.06.2017 v čase o 12.15 hod. viedol ako vodič osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia Combi, evidenčného čísla M. XXXX (CZ), po ceste III. triedy číslo 2845, v smere od centra mesta W. po U., kde v kilometri 0,300, pred poštou nesledoval premávku a nedodrжал bezpečnú vzdialenosť za vozidlom AUDI A2, evidenčného čísla W idúcim pred ním, ktoré viedla vodička C. N., čím porušil ustanovenie § 17 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení, v dôsledku čoho prednou časťou vozidla narazil do ľavej bočnej časti vozidla AUDI A2, pričom jeho vodička C. N. utrpela tržnú ranu v ľavej záhlavnej oblasti hlavy a podvrtnutie krčnej chrbtice, na ktoré zranenie bola liečená a práceneschopná do 25.06.2017, t. j. 23 dní.

Za to súd uložil obv. K. Z. trest odňatia slobody vo výmere tri mesiace, pričom výkon trestu mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu dvanásť mesiacov. Menovanému súd zároveň uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dvadsaťštyri mesiacov (č. l. 121 - 127).

Krajský súd v Banskej Bystrici na podklade odvolania podaného obvineným K. Z., uznesením sp. zn. 3To/105/2018 z 26. septembra zamietol odvolanie obvineného ako nedôvodné (č. l. 152 - 155).

Proti označenému uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici podal obvinený K. Z. prostredníctvom obhajcu dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c, písm. g) Trestného poriadku (č. l. 162 - 164). V dovolaní uviedol:

„Napadnutým rozhodnutím súdu a konaním, ktoré mu predchádzalo, bolo zásadným spôsobom porušené moje právo na obhajobu (dovolačím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku) a navyše rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom (dovolačím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku), čo malo za následok nedostatočné objasnenie veci a v podstatných okolnostiach bol nesprávne zistený skutkový stav. Už v odpore proti trestnému rozkazu som okrem iného navrhol, aby na preverenie mojej obhajoby súd predvolal a vypočul ako svedka K. K., trvale bytom Q. č. XX. Výsluch navrhovaného svedka však prvostupňový súd nezrealizoval a o tomto návrhu ani v zmysle ustanovenia § 274 ods. 1 Trestného poriadku nerozhodol, t. j. že sa ďalšie dôkazy (teda aj dôkaz výsluchom navrhnutého svedka K. K.) vykonávať nebudú. Prvostupňový súd postupoval v rozpore s ust. § 277 ods. 2 veta druhá Trestného poriadku, keď navrhovaný výsluch svedka K. K. ako nedôvodným uznesením neodmietol. Keďže som dospel k záveru, že ako práva neznalý človek nie je v mojich silách sa náležitým spôsobom brániť proti vznesenej mi obžalobe, po vyhlásení rozsudku prvostupňovým súdom som využil svoje právo a do ďalšieho konania si zvolil obhajcu. Ten v rámci písomne odôvodneného odvolania poukázal na to, že prvostupňový súd sa do všetkých dôsledkov nevysporiadal s mojou obhajobou, netrval na tom, aby táto bola preverená exaktným spôsobom /znaleckým posudkom z odboru dopravy, resp. vyšetrovacím pokusom/. Som presvedčený, že priebeh dopravnej nehody si vyžaduje jednoznačne odborné skúmanie o to viac, že k stretu oboch vozidiel došlo v ľavom jazdnom pruhu /teda nie v jazdnom pruhu, v ktorom sme sa tak ja, ako aj poškodená pohybovali/. Pokiaľ odvolací súd v odvolaní navrhovaný dôkaz na príbratie znalca z odboru dopravy neakceptoval a nezareagoval ani na pochybenie prvostupňového súdu, v súvislosti s mojím návrhom na výsluch svedka K. K., zásadným spôsobom porušil jednak moje právo na spravodlivý proces a teda spravodlivé rozhodnutie a anuloval moje právo sa náležitým spôsobom obhajovať a cez túto obhajobu žiadať, aby rozhodnutie bolo založené na zákonným spôsobom zrealizovaných dôkazoch nevyhnutných pre objasnenie veci. Pokiaľ však odvolací súd v súvislosti s navrhovanými dôkazmi na vyššie citované ustanovenie § 2 Trestného poriadku nereagoval a na vykonaní navrhnutých dôkazov netrval len z dôvodu, že som ich nenavrhol v prípravnom konaní a ani na hlavnom pojednávaní, pristupoval k danému problému formalisticky a bez hlbšieho odôvodnenia, či navrhovaný dôkaz je, alebo nie je pre spravodlivé rozhodnutie potrebný. Tým nielen že je v tejto časti napadnuté uznesenie odvolacieho súdu arbitrárne, ale zásadným spôsobom mi odňalo právo na obhajobu a spravodlivé rozhodnutie“.

V závere obvinený navrhol, aby najvyšší súd vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech a zrušil vyššie uvedené rozhodnutia súdov nižších stupňov a prikázal krajskému súdu aby vec v potrebnom rozsahu znovu pojednal a rozhodol.

K podanému dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Revúca (č. l. 169) nasledovne:

„Dovolanie odsúdeného K. Z. nepovažujem za dôvodné a to preto, že po vznesení obvinenia bol poučený o práve zvoliť si obhajcu, tohto si nezvolil, v prípravnom konaní vypovedal bez nátlaku a k spáchaniu trestného činu sa priznal. Až po doručení trestného rozkazu zmenil svoju obhajobu v tom, že dopravnú nehodu zapríčinila vodička pred ním idúceho vozidla. Na hlavnom pojednávaní na tejto obhajobe zotrval, bol poučený, že si môže zvoliť obhajcu, tohto si nezvolil a až po vyhlásení rozsudku okresného súdu, ktorým bol uznaný za vinného a bol mu uložený trest, si obhajcu zvolil. V odvolaní navrhol vykonať znalecké dokazovanie na zodpovedanie otázky, čo bolo príčinou dopravnej nehody z technického hľadiska a preto vec vrátiť okresnému súdu, avšak krajský súd, po vyhodnotení dôkazov tak jednotlivo, ako i v ich súvislosti, jeho odvolanie zamietol. Poukázal pritom najmä na skutočnosť, že k spôsobeniu dopravnej nehody sa pred policajtom priznal a jeho priznaniu nasvedčujú i všetky ďalšie vykonané dôkazy. Pokiaľ zmenil svoju obhajobu, urobil tak účelovo a preto odvolací súd nedospel k záveru, že o vine obžalovaného existujú pochybnosti, ktoré by bolo potrebné preveriť a to vrátane ním, v odvolaní navrhnutých dôkazov. Taktiež nepovažujem za dôvodnú jeho námietku, že vyššie uvedeným postupom oba súdy rozhodnutie založili na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, t. j. že neboli vykonané dôkazy navrhnuté obhajobou. Odôvodnenie uznesenia krajským súdom je podľa môjho názoru presvedčivé, pričom sa v ňom vysporiadal so všetkými skutočnosťami. Vzhľadom na vyššie uvedené

skutočnosti dovolaciemu súdu navrhujem, aby dovolanie odsúdeného K. Z. odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku".

K podanému dovolaniu sa vyjadrila aj poškodená C. N. (č. l. 171 - 172), ktorá poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/39/2016 a tam uvedené právne závery a doplnila, že obvinený má v úmysle vykonštruovanými dôvodmi docieľiť opätovné zisťovanie skutkového stavu v štádiu dovolacieho konania čo nie je prípustné. Navrhla aby dovolací súd odmietol dovolanie obvineného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na mieste kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), obsahuje odôvodnenie (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že nie je možné o dovolaní rozhodnúť v súlade s návrhom obvineného, pretože je zrejmé, že neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012 - I).

S ohľadom na uvedené nebol najvyšší súd oprávnený preskúmať iné, v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by si tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomoci vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Trestného poriadku) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodiť, a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku). Preto najvyšší súd podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

K dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c, písm. g) Trestného poriadku.

Z argumentov obvineného v dovolaní k týmto dovolacím dôvodom vyplýva, že tieto odôvodňuje jednou a tou istou skutočnosťou nevykonaním navrhnutých dôkazov - výsluch svedka K. K., ktorý návrh súd prvého stupňa ani neodmietol a nevykonaním znaleckého dokazovania z odboru dopravy, ktorý návrh krajský súd neakceptoval a tak zásadným spôsobom porušil jeho právo na spravodlivý proces a anuloval jeho právo na „náležitým spôsobom sa obhajovať".

Kumuláciu jednej a tej istej skutočnosti na odôvodnenie dvoch dovolacích dôvodov nemožno akceptovať, pretože inak by napríklad rozhodnutie súdu v nezákonnom zložení (dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku) zároveň odôvodňovalo i dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Princíp špeciality toho ktorého zákonného ustanovenia platí i v dovolacom konaní, a preto najvyšší súd konštatuje, že naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nebolo v dovolaní podložené vecne a ani relevantne a preto nezistil jeho naplnenie a to aj s ohľadom na to, že nerozhodnutie o navrhnutých dôkazoch na doplnenie dokazovania respektíve arbitrárne zamietnutie návrhov na doplnenie dokazovania môže predstavovať len dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd doplnia, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom" a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom", nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonal. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro" (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom, nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Nevykonanie (svojvoľné), pre spravodlivé rozhodnutie dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Možno súhlasiť s dovolateľom v tom, že nerozhodnutie o navrhnutých dôkazoch na doplnenie dokazovania, respektíve aj arbitrárne rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania, môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí - neodôvodní v uznesení o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku, (ktoré uznesenie sa len vyhlási a zaznamená do zápisnice o hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí a písomne nevyhotovuje) zrozumiteľným, úplným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu.

Len v takom prípade by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného tzv. arbitrárnym rozhodnutím súdu podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku prípadne tým, že o návrhoch vôbec nebolo rozhodnuté.

V predmetnej veci však takýto stav nenastal, pretože najvyšší súd nezistil, že by konanie vedené voči obvinenému bolo uskutočňované v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru a konštatuje, že v trestnom konaní (postupom orgánov činných v trestnom konaní či súdom) nedošlo k porušeniu procesných pravidiel dokazovania.

Najvyšší súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Tiež si treba uvedomiť, že súd nie je povinný vyhovieť návrhom strán na doplnenie dokazovania, lebo v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku a § 2 ods. 11 Trestného poriadku má v rámci rozsahu vlastnej úvahy možnosť zvoliť vhodné dôkazné prostriedky na spravodlivé rozhodnutie.

Najvyšší súd poznamenáva, že obvinený na hlavnom pojednávaní konanom 4. júna 2018, pred skončením dokazovania a udelením práva predniesť záverečnú reč a ani v poslednom slove „nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania" (č. l. 118). Z takéhoto jednoznačného prejavu obvineného je

zrejme, že okresný súd nemohol rozhodovať o návrhoch na doplnenie dokazovania, pretože žiadne neboli predložené.

Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania, je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania je jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá, a teda že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (R 116/2014).

V ďalšej fáze súdneho konania - v odvolacom konaní obvinený navrhol vykonať znalecké dokazovanie z odboru dopravy.

Ako vyplýva z odôvodnenia uznesenia krajského súdu, tento sa s návrhom na vykonanie znaleckého dokazovania náležitým spôsobom vysporiadal:

„Tak v rámci prípravného konania, ako aj na hlavnom pojednávaní, nenavrhol doplnenie dokazovania, či už vypracovaním znaleckého posudku, alebo iným spôsobom. Doplnenia dokazovania sa však domáhal až vo fáze odvolacieho konania, argumentujúc v podstate okrem iného aj tým, že za priebeh dopravnej nehody nenesie trestnoprávnu zodpovednosť. Odvolací súd však jeho argumentáciu uvedenú v dôvodoch odvolania považuje za účelovú, s úmyslom zbaviť sa trestnoprávnej zodpovednosti, resp. ju podstatným spôsobom znížiť. Tak orgány činné v trestnom konaní a ani súd prvého stupňa, vzhľadom na dôkaznú situáciu, nemali žiadny dôvod spochybňovať priebeh nehodového deja, ktorý tak obžalovaný, ako aj poškodená popísali pri výsluchu pred vyšetrovateľom, v podstate zhodne. Obžalovaný sa okrem toho k činu priznal a vyslovil ľútosť nad tým, že poškodenej spôsobil zranenie vyžadujúce si práceneschopnosť. Nespochybnil ani výšku škody, ktorá bola poškodenej spôsobená a dokonca sa nedomáhal ani doplnenie dokazovania. Za danej dôkaznej situácie, vina obžalovaného bola jednoznačne preukázaná a preto ani odvolací súd nedospel k záveru, že o vine obžalovaného existujú pochybnosti, ktoré by bolo potrebné preveriť. V súhrne možno teda konštatovať, a to po vyhodnotení dôkazov, ktoré boli produkované či už v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, že bez pochybností bolo dokázané protiprávne konanie obžalovaného, ktorý spôsobil dopravnú nehodu s následkom ublíženia na zdraví poškodenej C. N., pre ktoré bola liečená a práceneschopná v súhrne 23 dní“.

Ustanovenia o dokazovaní na hlavnom pojednávaní sa podľa § 295 ods. 2 Trestného poriadku na verejnom zasadnutí použijú len vtedy, ak sa na verejnom zasadnutí vykonávajú dôkazy (o čom rozhodne súd, v odvolacom konaní odvolací súd) - nepoužijú sa pritom priamo (v legislatívnom vyjadrení „rovnako“), ale „primerane“. Ak v odvolacom konaní strana navrhla vykonať dôkaz a odvolací súd, konajúci na verejnom zasadnutí, jej nemieni vyhovieť, nie je potrebné, aby návrh formálne (s odrazom v zápisnici o verejnom zasadnutí) odmietol (na rozdiel od súdu prvého stupňa konajúceho na hlavnom pojednávaní). Z hľadiska zachovania práv obhajoby [čomu zodpovedá aj dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] je podstatné, či sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s návrhom, resp. dôkaznou situáciou vo vzťahu k návrhom dotknutej okolnosti vysporiadal; k takému vysporiadaniu môže dôjsť aj konkrétnym odkazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s jeho prípadným doplnením (R43/2018).

Z vyššie uvedeného vyplýva, že k porušeniu práva obvineného na obhajobu spôsobom prezentovaným v dovolaní (ani iným spôsobom) nedošlo, pričom nevyhovenie jeho požiadavke na ďalší postup súdu pri dokazovaní podľa jeho predstáv, nevyvolalo pre obvineného negatívne ovplyvnenie práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) a práva na obhajobu (špeciálne) tak, aby tento postup súdu mohol byť považovaný za taký nedostatok súdneho konania, ktorý by oprávňoval najvyšší súd vysloviť naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku a s ohľadom na vyššie uvedené ani podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku.

Najvyšší súd uzatvára, že z postupu orgánov činných v trestnom konaní, ale i súdov nižších stupňov

počas celého doterajšieho trestného konania nevyplýva, že by tieto neprejavili rešpekt k právam obvineného, najmä v súhrne k právu na spravodlivý proces a konanie uskutočňovali účelovo v jeho neprospech.

Ďalej je potrebné doplniť, že právo na obhajobu je zakotvené v článku 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v článku 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd i v článku 6 ods. 3 písm. b/, písm. c/, písm. d/ Dohovoru a v neposlednom rade v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože aj bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu, je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok na plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého práva na obhajobu. Tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať len vtedy, ak právo na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom.

Obvinený bol riadne poučený o práve zvoliť si obhajcu čo napokon aj využil (č. 1. - 108).

Najvyšší súd konštatuje, že v postupe orgánov činných v trestnom konaní a ani súdov nižších súdov nezistil zásadné a ani bežné porušenie práva na obhajobu obvineného K. Z. a preto uzatvára, že v predmetnej veci nezistil naplnenie žiadnych dovolacích dôvodov. S ohľadom na to rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.